

RESTAURAREA RELAȚIILOR DESTRĂMATE

RECONCILIAREA
BIBLICĂ ÎN RELAȚII

JAMIE OWENS

Restaurarea relațiilor destrămate

JAMIE OWENS

RESTAURAREA
RELAȚIILOR
DESTRĂMATE
RECONCILIAREA BIBLICĂ
ÎN RELAȚII

MAGNA GRATIA

Dascălu, 2026

RESTAURAREA RELAȚIILOR DESTRĂMATE. RECONCILIAREA BIBLICĂ ÎN RELAȚII

Jamie Owens

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Healing Broken Trust: Biblical Reconciliation in Relationships*, de Jamies Owens, The Mentoring Project, 2026. Tradus și publicat cu permisiunea The Mentoring Project – <https://thementoringproject.com/>.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-301-0 (pdf); 978-630-351-302-7 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„*Să nu furi*” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Introducere	7
Partea întâi. Începutul relațiilor destrămate	11
Partea a doua. Mândria în relațiile destrămate	21
Partea a treia. Miza uriașă a relațiilor destrămate	33
Partea a patra. Evanghelia – călăuza noastră în restaurare	45
Partea a cincea. Când este dificil să refacem relațiile destrămate	69
Încheiere	77
Despre MAGNA GRATIA	

INTRODUCERE

Navigarea înțeleaptă prin relațiile destrămate poate părea o misiune de elită când vine vorba de maturitatea creștină. Totuși, aceasta este ceva ce toți creștinii, indiferent cât de departe sunt pe cale, sunt chemați să facă într-un fel caracterizat de credincioșie. Ca păstor al unei biserici din centrul orașului Boston timp de peste 10 ani, am observat că una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă congregația noastră este cea de a ști ce să facă atunci când relațiile eșuează și se destramă. Scriptura descrie biserica definind-o ca trupul lui Hristos, și vorbește despre absurditatea dezbinării între membrii ei. Când vine vorba de relații destrămate, în special printre credincioși, multe lucruri se află în joc. Iar acest lucru ridică, firesc, o întrebare mai profundă: *ce înseamnă reconcilierea* atunci când ne aflăm

cu adevărat în mijlocul unei suferințe relaționale? În Scriptură, reconcilierea sau împăcarea este substanțial mai mult decât o încercare calmă de a te înțelege cu alții; ea este lucrarea intențională de a restaura ceea ce păcatul a fracturat, atât în relație cu Dumnezeu, cât și unii cu alții. Speranța mea prin acest ghid practic este să pun o temelie biblică pentru restaurarea relațiilor destrămate, astfel încât Evanghelia, cea mai uimitoare imagine a restaurării pe care ne-o putem închipui, să se arate în viețile noastre.

În reconcilierea biblică, vedem că principala cauză a destrămării relațiilor ține adesea de o relație destrămată cu Dumnezeu. Sacramentul¹ împăcării în tradiția creștină ne oferă un mijloc formal de a aborda aceste

¹ Autorul nu tratează împăciuirea ca pe un sacrament în termenii stricți ai rânduielilor instituite de Hristos în biserica Sa (botezul și Cina Domnului), ci ca pe o practică sacră sau sfântă menită să cultive pacea și unitatea în trupul lui Hristos – n.tr.

relații fracturate, oferindu-le credincioșilor oportunitatea de a-și restabili părtășia cu Dumnezeu și unii cu alții. Prin acest sacrament, putem experimenta puterea vindecătoare a iertării lui Hristos, care ne permite apoi să dăm mai departe iertarea și să urmărim împăcarea în relațiile noastre.

În prima parte din acest ghid, voi arăta că la rădăcina relațiilor noastre destrămate stă relația noastră destrămată cu Dumnezeu. Partea a doua demonstrează felul cum mândria se află adesea în centrul relațiilor noastre destrămate și ce putem să facem în privința asta. Partea a treia oferă un argument biblic în sprijinul motivului pentru care creștinii trebuie să urmărească restaurarea. Partea a patra prezintă Evanghelia ca model și motivație pentru restaurare. În final, partea a cincea prezintă câteva aspecte practice legate de restaurare și ce trebuie făcut atunci

când ea este dificilă.

Acest ghid de studiu pentru cultivarea abilităților de viață este destinat în principal credincioșilor care se află în relații dificile cu alții. El este cel mai util în contextul relațiilor de mentorat, când putem începe o conversație despre motivul pentru care există relații destrămate printre creștini și despre maniera în care Evanghelia ne inspiră să urmărim restaurarea. Dacă acest ghid va aduce câtuși de puțină înțelepciune în această lucrare provocatoare a vieții creștine, dar plină de satisfacții, voi considera că rugăciunile mele au fost ascultate. Dumnezeu să primească slavă prin unitatea popoului Său!

PARTEA ÎNTÂI. ÎNCEPUTUL RELAȚIILOR DESTRĂMATE

EFECTELE DE FRAGMENTARE ALE PĂCATULUI

Pacea cu Dumnezeu și pacea unii cu alții sunt legate vital una de alta. Dacă ne uităm pentru câțva timp la prima relație destrămată, cea dintre Dumnezeu și primii noștri părinți, Adam și Eva, ne alegem cu o perspectivă valoroasă. Păcatul și blestemul lui sunt motivul pentru care prietenii sunt frânate, căsniciile se destramă, iar bisericile sunt zguduite de conflicte. Orice speranță de a reface relațiile destrămate din viețile noastre trebuie să fie înrădăcinată în restaurarea relației noastre cu Dumnezeu. Dacă nu facem asta, tot ce vom reuși este să aplicăm un plastru pe o boală terminală.

Înainte ca păcatul să intre în lume, Grădina Eden era caracterizată de armonie relațională. Exista armonie între Dumnezeu și om, și apoi între bărbat și soția lui.

Dar de îndată ce Adam și Eva au mâncat din fructul oprit, relația lor cu Dumnezeu și unul cu altul s-a schimbat. Chiar înainte ca Dumnezeu să-i confrunte și să pronunțe blestemul păcatului, îi vedem pe Adam și Eva încercând să-și acopere goliciunea cu frunze de smochin, din care și-au făcut șorțuri. Se pare că rușinea s-a strecurat pe ușa din spate a păcatului în căsnicia lui Adam cu Eva. Blestemul păcatului introduce, de asemenea, o tensiune în unirea unică de care Adam și Eva se bucuraseră inițial. Tragic este că această tensiune se vede astăzi foarte ușor în căsniciile fracturate: „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine” (Gen. 3:16b).

Înainte ca Adam și Eva să fie alungați din grădină, ca dovadă a unei frângerii mai profunde, ei s-au învinovățit unul pe altul de păcat, apoi au dat vina pe șarpe și chiar pe Dumnezeu. Lucrurile nu au mai fost la fel după ce păcatul a apărut pe scenă, și s-au înrăutățit de cealaltă parte a grădinii. Fiii lui Adam și Eva, Abel și Cain, au adus jertfe înaintea lui Dumnezeu. Problema este că unul Îi este plăcut lui Dumnezeu prin jertfele aduse, pe când celălalt nu. Rezultatul? Cain s-a umplut de resentimente și și-a ucis fratele. În același capitol îl cunoaștem pe Lameh, un urmaș al lui Cain, care compune primul cântec despre crimă, pe care îl spune multiplelor lui neveste:

Ada și Țila, ascultați glasul meu! Nevestele lui Lameh, ascultați cuvântul meu! Am omorât un om pentru rana mea, și un tânăr pentru vânățăile mele. Cain va fi răzbunat de șapte

ori, Iar Lameh de șaptezeci de ori
câte șapte.

Cântecul lui Lameh se ridică asemenea unei plăceri uluitoare a răzbunării și al unei mândrii care tânjește după recunoaștere, ca și cum criminalul ar fi făcut bine. Evident, crima – cea mai mare expresie a zdrobirii relaționale – se răspândește ca un cancer metastatic în primele capitole din cartea Geneza. În capitolul 6, Dumnezeu îi vorbește lui Noe, dezvăluindu-și motivul pentru care avea să aducă un potop global: „Sfârșitul oricărei fapte este hotărât înaintea Mea, fiindcă *au umplut Pământul de silnicie* [violență, n.tr.]” (Gen. 6:13). Privind înspre est de Eden, după căderea în păcat, imaginea devine sumbră. Păcatul săvârșit împotriva lui Dumnezeu produce roadele amare ale violenței. Acest tipar al fracturării relației cu Dumnezeu care duce la ruptură între oameni este o trăsătură caracteristică a

depravării omului și una dintre temele dominante ale Bibliei.

Ce înțeles are iertarea în Biblie? În Biblie, iertarea nu are de-a face doar cu actul de a elibera pe cineva de ofensă, ci și cu lucrarea mai profundă a reconcilierii biblice, care restaurează relația frântă. În tradiția creștină, sacramentul reconcilierii are rădăcini în această idee, oferind o cale formală de a vindeca frângerea cauzată de păcat, atât între noi și Dumnezeu, cât și între noi și semenii noștri.

ȚINTA PĂCATULUI ÎNDREPTATĂ CĂTRE CER

Putem privi în altă parte pentru a observa felul cum păcatul împotriva altora este întrețesut cu păcatul împotriva lui Dumnezeu. Ceea ce ni se spune în titlul Psalmului 51 ne arată că David l-a scris după ce Natan l-a confruntat pentru adulterul cu Bat-Șeba și pentru uciderea lui

Urie, soțul acesteia. El spune: „*Un psalm al lui David. Făcut când a venit la el prorocul Natan, după ce intrase David la Bat-Șeba*”. A spune că păcatul lui a cauzat haos relațional este o mare subevaluare. Familia lui a fost devastată: copilul născut din această relație ilegitimă a murit, iar Dumnezeu l-a avertizat astfel: „*Sabia nu se va depărta de casa ta*”. În final, fiul său Absalom a încercat chiar să-i ia viața. Este aproape imposibil să măsoari amploarea zdrobirii care a început cu o fantezie pe acoperișul palatului regal.

De cele mai multe ori, privirile noastre se îndreaptă direct către lucrarea de demolare relațională pe care păcatul nostru o produce. Dar dacă ascultăm cu atenție cântarea lui David din Psalmul 51, este clar că el a înțeles că păcatul lui era săvârșit, în esență și în primul rând, împotriva lui Dumnezeu. De aceea, el a plâns în felul acesta:

Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta, și fără vină în judecata Ta (Ps. 51:3-4).

Prin Natan, Dumnezeu expune natura tragică a păcatului lui David – adulter și crimă premeditate. Și totuși, David spune: „*Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit*”. Afirmția lui nu este o respingere a durerii pe care el le-o cauzase lui Urie și Bat-Şeba. Mai degrabă, el recunoaște că chiar și cele mai distrugătoare conflicte omenești își au originea într-o răzvrătire mai profundă împotriva lui Dumnezeu.

Și au fost scrise mii de cărți despre cauza pentru care relațiile eșuează, însă Biblia ne învață că relațiile eșuează în cele din urmă pentru că suntem înstrăinați de Dumnezeu.

Dacă ratăm acest adevăr fundamental, încercările noastre de a restabili relațiile se vor concentra doar pe simptome, nu pe boala spirituală din spatele lor.

DEFINIȚIA RECONCILIERII

Așa cum este definită în Biblie, reconcilierea înseamnă restaurarea a două părți care erau înstrăinate sau aflate în conflict. În sens biblic, împăcarea începe întotdeauna cu Dumnezeu care ne împacă cu Sine, și abia după ce acea relație pe verticală este restaurată poate avea loc o adevărată împăcare pe orizontală, cu semenii noștri. Aceasta surprinde esența reconcilierii biblice: o vindecare inițiată de Dumnezeu, care ne transformă nu doar statutul înaintea Lui, ci și relațiile noastre reciproce.

SACRAMENTUL RECONCILIERII

În multe tradiții creștine, sacramentul

reconcilierii evidențiază același adevăr. El subliniază necesitatea mărturisirii păcatului, a pocăinței și primirii iertării de la Dumnezeu.

Prin această practică, credincioșilor li se aduce aminte că împăcarea cu semenii se bazează mai întâi pe împăcarea cu Dumnezeu. Când avem parte de îndurarea Lui, primim putere ca să cultivăm mila în propriile noastre relații.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Cum poate eșecul recunoașterii păcatelor proprii ca fiind îndreptate în primul rând împotriva lui Dumnezeu să rateze ținta în ceea ce privește restaurarea?

2. Îmi identific rareori propriul păcat ca fiind cauza relațiilor mele eșuate și a conflictelor cu ceilalți?

RESTAURAREA RELAȚIILOR DESTRĂMATE

3. Am observat că, atunci când nu Îl urmez pe Hristos, celelalte relații tind să sufere la fel de mult?

4. Cum poate practica mijloacelor obișnuite ale harului – Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea, părtășia, închinarea, sacramelele – să restaureze relațiile mele frânte?

5. Am un „Natan” în viața mea, care este liber să mă confrunte cu dragoste atunci când relația mea cu Dumnezeu și cu ceilalți este nepotrivită?

PARTEA A DOUA. MÂNDRIA ÎN RELAȚIILE DESTRĂMATE

ÎNCHINAREA LA SINE

De ce sunt relațiile destrămate atât de frecvente, chiar și printre creștini? Răspunsul este mândria, și este o problemă care îi afectează pe toți. Simțământul nostru exagerat despre valoarea de sine ne ispitește pe toți să ne vedem ca și cum am fi buricul Universului. În ceea ce pare a fi o viață anterioară, când eram recrut la Academia de Poliție din Plymouth, unul dintre instructorii noștri ne asalta zilnic cu aceste cuvinte: „Ești o legendă în mintea ta”. El nu știa cât de mare dreptate avea, și nici noi nu știam asta. Mândria este ceva natural pentru noi toți, iar dacă scopul ei este închinarea la

sine, simptomele ei se manifestă ca un simțământ de a avea dreptul la așa ceva și de grandomanie.

În grădina Eden, Adam și Eva au fost ispițiți de promisiunea Șarpelui că, mâncând din fructul oprit, ochii lor aveau să se deschidă și aveau să fie „ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Gen. 3:5). Ei au avut astfel un apetit pentru slavă, dar nu slava lui Dumnezeu. Aceasta este o trăsătură a propriei noastre depravări și, în loc să ne apropiem unii de alții cu scopul de a-L proslăvi pe Dumnezeu împreună, ne îndepărtăm unii de alții pentru a ne proslăvi pe noi înșine.

Iacov 4:1-2 este un pasaj biblic care slujește ca un instrument de încredere în consiliere, pentru a ajuta prietenii și cuplurile aflate în conflict, deoarece el evidențiază mândria egoistă care stă în centrul zdrobirii noastre relaționale:

De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți.

Iacov ne ține picioarele la foc. Mândria, împreună cu verișoara ei primară, aroganța, care privește de sus la ceilalți, consideră că dorința personală este mai valoroasă decât pacea. Iacov ne informează că există o luptă care se duce în fiecare creștin, o luptă între natura veche, păcătoasă, ceea ce apostolul Pavel numește „firea pământească”, și noua noastră natură, viața Duhului. Iacov spune că, pe măsură ce lupta se intensifică, adesea patimile păcătoase înving, iar rezultatul sunt luptele și certurile. Pe scurt, noi vrem ceea ce vrem, și suntem dispuși să facem un haos total în relațiile noastre ca să obținem

ceea ce ne dorim.

Există momente când fractura relațională nu este vina noastră, și voi spune mai multe despre asta mai târziu, dar atunci când ne aflăm în conflict cu alții, ar trebui să ne cercetăm mereu pe noi înșine. Vreau ceva de la această persoană și nu primesc? Poate fi ceva tangibil, cum ar fi bani sau posesiuni, sau poate ceva relațional, cum ar fi atenția sau respectul.

Dar mândria este cea care cere de la alții ceea ce nu merităm, sub forma ideii că avem dreptul la acele lucruri ceva. Mândria ne-ar face să cerem să moștenim întreaga lume, dar nici așa nu am fi mulțumiți. Ca buni detectivi, dacă avem relații frânte cu prietenii, familia sau cei din biserică, ar trebui să ne interogăm mai întâi pe noi înșine pentru a vedea dacă nu cumva mândria noastră este vinovatul. Și de multe ori așa este.

COSTUL RIDICAT AL DREPTĂȚII

Relațiile noastre ajung adesea într-un impas când nu suntem dispuși să recunoaștem că am greșit în ceva anume. Verile petrecute la bunicii mei pe când eram copil însemnau să vizionez episoade din serialul *Căsuța din preerie*. O ilustrare emoționantă a mândriei încăpățânate care ne împiedică să cedăm în fața altora este episodul intitulat „Costul ridicat al dreptății”. După ce hambarul familiei Garvey ia foc, ei rămân fără o recoltă de porumb pe care să o vândă. Jonathan și Alice, soția lui, își văd căsnicia pusă intens la încercare, deoarece el refuză să accepte ajutorul din partea oricui. Mândria lui Jonathan îl orbise față de glasul rațiunii, punând în pericol cele mai sacre relații. Episodul respectiv ne oferă o lecție clară: ferește-te de mândria nechibzuită, care poate amenința să distrugă ceea ce este cel mai prețios pentru tine. Îți este greu să cedezi în

fața altora? Te simți adesea asediat în relațiile tale, ca și cum ai fi mereu tu împotriva lor? În loc să fie caracterizate de parteneriat și încurajare reciprocă, relațiile tale au devenit o chestiune de dinamici subtile de putere? Mândria poate interveni doar după ce smerenia a fost scoasă din peisaj.

SMERENIA

Nimănui nu-i place să recunoască faptul că a greșit, și cu cât perseverăm mai mult în a se face după cum vrem noi, cu atât este mai greu să ne schimbăm direcția. Mândria sapă sub propriile picioare și, ca Adam și Eva după căderea în păcat, noi începem să arătăm cu degetul către alții. Ne zbatem și ne luptăm pentru a evita responsabilitatea. Căutăm să ne justificăm. Răstălmăcim adevărul și prezentăm idei nuanțate care caută avantajul propriu. Dăm vina pe alții, parțial, pentru că suntem orbiți de mândrie,

dar poate că, mai presus de orice, pentru a perpetua preocuparea noastră pentru idolatrizarea de sine. Rareori am recunoaște asta în termeni atât de duri, dar mândria este vicleană și perseverentă!

Dacă știi că acest lucru este adevărat, cuvintele apostolului Pavel din Filipeni 2:3-4 pot părea ca o descurajare:

Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.

Reconcilierea biblică ne oferă un model pentru a gestiona mândria relațională. În loc să umblăm după propriul avantaj, ea ne cheamă să ne smerim și să căutăm pacea cu ceilalți, chiar și atunci când am fost nedreptățiți. Prin sacramentul reconcilierii, creștinilor li se oferă harul de a-și mărturisi păcatele, de a se pocăi și de a restabili relațiile,

atât cu Dumnezeu, cât și cu semenii. Acest act de smerenie nu este doar o chestiune de politețe socială, ci este central pentru a trăi Evanghelia în practică.

Pe măsură ce reflectăm la reconcilierea biblică, devine clar că ea nu înseamnă doar încheierea conflictului, ci și restaurarea armoniei originale pe care păcatul a distrus-o. Când îi permitem mândriei să conducă, distrugem șansa împăcării. Dar atunci când acceptăm smerenia și chemarea la împăcare, restaurăm ceea ce a fost distrus, nu doar între oameni, ci și între noi și Dumnezeu.

Cum ar arăta o biserică preocupată cu distrugerea mândriei și cu a-i învăța pe alții să facă asta? Ce-ar fi dacă a avea totdeauna dreptate ar fi o apucătură lipsită de farmec? Ce-ar fi dacă discuțiile noastre, în loc de certuri și dispute pe dorințe neîmplinite, ar fi fost un impas între oameni hotărâți să-și

amâne propriile dorințe pentru a-i binecuvânta pe ceilalți? Ce-ar fi dacă ne-am bucura de ocazia de a asculta de porunca Duhului:

Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia (Rom. 12:10)?

Aceasta ar fi o biserică unde închinarea la sine este dată morții. Dar mândria trebuie să moară mai întâi, și ea poate muri doar prin Evanghelie:

Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei (2 Cor. 5:15).

Fie ca mândria de sub scândurile putrezite ale relațiilor destrămate să fie abandonată, și să punem, cu ajutorul lui Dumnezeu, o temelie solidă a smereniei!

Reconcilierea în biserică este vitală în

acest proces. Biserica este comunitatea unde reconcilierea biblică prinde rădăcini, unde relațiile sunt restaurate, dar nu prin efortul omului, ci prin puterea Evangheliei. Sacramentul reconcilierii în biserică oferă un mijloc concret de a restabili relația noastră cu Dumnezeu și unii cu alții, subliniind că reconcilierea este centrală în credința creștină.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Din câte înțeleg, în ce măsură sunt relațiile mele cu alții de tip tranzacțional? Dacă da, în ce fel sunt ele astfel?

2. Cum aș putea aplica disciplina lepădării de sine în relațiile mele cu alții?

3. În ce modalități aș putea să-mi onorez prietenii, familia și membrii bisericii?

4. Aș îndrăzni să mă rog ca Dumnezeu să

mă smerească?

5. Ce strategii le-aș putea împărtăși altora pentru a da morții mândria și pentru a căuta smerenia?

PARTEA A TREIA. MIZA URIAȘĂ A RELAȚIILOR DESTRĂMATE

Ești copil de Dumnezeu?

Scriptura ne învață că dragostea de Dumnezeu și de aproapele sunt două fețe ale aceleiași monede. Mai mult, suntem învățați în ea că a doua este o dovadă excelentă a primeia. Oricine poate pretinde că Îl iubește pe Dumnezeu, dar cum știm dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu? Un indicator excelent este că îi iubim pe alții. Așadar, pretenția de a-L iubi pe Dumnezeu, dacă se vrea a fi credibilă, trebuie demonstrată prin acte de dragoste față de aproapele nostru. Iată ce spune apostolul Ioan în 1 Ioan 3:14:

Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele său, rămâne în

moarte.

În mod asemănător, el spune în 1 Ioan 4:20:

Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu îl iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să Îl iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?

Unul dintre cele mai remarcabile exemple de dragoste față de aproapele constă în a te apropia de el pentru a reface o relație destrămată. Pe de altă parte, a tăia legătura cu aproapele, refuzând să te împaci, poate fi descris ca un act de ură. Prin urmare, ceea ce facem cu relațiile destrămate fie confirmă, fie anulează pretenția noastră de a fi fost născuți din nou și de a-L iubi pe Dumnezeu. Altfel spus, nu există dragoste de Dumnezeu fără dragoste față de aproapele.

Un scop principal al vieții creștine este să închidem prăpastia dintre pretenția noastră de a-L iubi pe Dumnezeu și dragostea față de aproapele. Mult prea des este o prăpastie între cele două, iar a nu integra Evanghelia în acest domeniu al vieții noastre nu este ceva lipsit de pericole.

Eu sunt convins că unul dintre principalele semne ale unui creștin este că el nu poate trăi liniștit în mijlocul relațiilor destrămate. Un copil de Dumnezeu este înclinat să ierte la cel mai înalt nivel, își recunoaște greșeala și este dornic să se împace. Pe scurt, creștinii sunt împăciuitori. Isus spune acest lucru în Matei 5:9, în introducerea Sa uimitoare la Predica de pe Munte. Fericirea transmite nu doar o atitudine, ci și o practică de restaurare a relațiilor frânte:

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

Făgăduința aceasta confirmă că realizarea păcii pentru cel credincios nu este lucrarea unor specialiști, ci creștinii trebuie să fie practicanți generali ai păcii.

În aceeași predică, Isus revelează ce anume este în joc când vine vorba de iertarea printre credincioși:

Dacă le iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre (Matei 6:14-15).

Aceasta nu este o chestiune de care pe care. Dumnezeu nu iartă păcătoșii pentru că ei îi iartă pe alții. Isus spune că cei iertați practică iertarea. Dar nu rata urgența aver-tismentului. Isus spune: „Nu crede că ești un copil al lui Dumnezeu dacă nu vrei să îi ierți pe alții”. Acesta este un cuvânt care ne

convinge de păcat pe majoritatea dintre noi. Unele dintre cele mai adânci răni vin de la cei din poporul lui Dumnezeu. Căutarea iertării este unul dintre cele mai grele lucruri pe care Isus ne cheamă să le facem, și totuși, dacă suntem creștini, asta facem, chiar dacă într-un fel imperfect. Dacă refuzăm să iertăm, nu ar trebui să fim atât de încrezători de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu.

Din acest pasaj învățăm că dragostea pentru aproapele și a fi cunoscuți pentru împăciuire ar trebui să ne ofere o oarecare siguranță că suntem copii de Dumnezeu. Robert Murray M'Cheyne, un predicator scoțian din secolul al XIX-lea, ne-a oferit acel citat minunat de echilibrat despre siguranța Evangheliei: „Pentru fiecare privire înspre interior, privește de zece ori către Hristos”. Pentru a clarifica Evanghelia,

în unele cercuri teologice au reacționat împotriva cercetării de sine. Este adevărat că, în cele din urmă, siguranța noastră vine din credința în Evanghelie, adică din „a privi de zece ori către Hristos”. Și totuși, „o singură privire înspre interior” rămâne necesară, deoarece credința autentică se dovedește prin fapte de dragoste. Cercetarea de sine cerută în pasaje precum Fericirile ar trebui să servească drept încurajare pentru aceia dintre noi care creștem în căutarea restaurării relațiilor destrămate.

VIAȚA ȘI BISERICA TA PREDICĂ EVANGHELIA?

Autorul cărții Evrei își formulează propriul argument pentru pace între credincioși, demonstrând cât de dăunătoare poate fi dezbinarea pentru întreaga biserică. Miza nu ar putea fi mai mare de atât:

Urmăriți pacea cu toți și sfințirea,

fără care nimeni nu Îl va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea (Evrei 12:14-15).

O parte din ceea ce înseamnă să fii sfânt constă din a trăi în pace cu aproapele tău. Autorul cărții Evrei prezintă unitatea dintre credincioși ca fiind atât de caracteristică celor evlavioși, încât a fi în conflict cu membrii bisericii este un semn că s-ar putea să nu „Îl vezi pe Domnul” într-un fel mântuitor, când El va reveni. Un creștin certăreț este o nepotrivire de termeni. Cei care sunt dornici să lupte în casa lui Dumnezeu nu fac parte din poporul Lui. El ne scrie acest lucru spre perseverența noastră, pentru a aprinde focul convingerii că, prin harul lui Dumnezeu, el se adresează nouă

înșine și celor care s-au rătăcit, înainte ca amărăciunea să răsară și să se răspândească asemenea unei drojdii în întregul aluat.

Aceste versete confirmă ceea ce este adevărat pentru majoritatea catastrofelor din biserici. Ele încep cu o singură scânteie între doi, trei sau câțiva membri. Chiar și cei mai statornici păstori și membri sunt tentați să „își dorească să dispară”, deoarece conflictul este deranjant. Dar ajungem să înțelegem că propriile noastre relații frânte, dacă sunt lăsate să mocnească, pot duce la un foc care poate mistui o întreagă biserică. Multe biserici eșuate ar fi putut scrie pe piatra lor funerară: „Am prosperat timp de 100 de ani, dar am pierit din cauza unei priviri urâte lăsate netratată”. Lecția este clară. Trebuie să ne ocupăm cu sârguință de unitatea bisericii! Nu doar că Scriptura ne învață despre pericolele pentru credincioși și

biserici de a lăsa relațiile destrămate nerezolvate, dar Scriptura afirmă că bisericile marcate de conflicte interne și dezbinare dau o mărturie falsă despre Evanghelie. Ia seama la rugăciunea lui Isus din Ioan 17:20-21:

Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

Rugăciunea lui Isus dezvăluie legătura unitoare dintre unitatea noastră ca biserici și mărturia noastră colectivă despre Evanghelie. Este ceva tipic pentru noi să privim evanghelizarea doar ca pe o inițiativă individuală, unul față de altul. Dar cuvintele lui Isus de aici nu pot fi ignorate. O biserică unită dovedește că Isus a venit de la Dumnezeu! Unitatea este surprinzător de evanghelică. Rezultă

de aici că o biserică marcată de mușcături și devorări unii asupra altora poate fi mai degrabă un impediment al Evangheliei decât unul dintre cele mai mari argumente în favoarea ei.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Îmi este greu să-i iert pe alții, să-mi recunosc greșelile și să caut restaurarea relației cu alți credincioși? De ce cred că așa stau lucrurile?

2. Există o diferență între pretenția mea de a-L iubi pe Dumnezeu și cea de a-l iubi pe aproapele?

3. Există rădăcini potențiale ale amărăciunii care pot să apară în mine sau în alți membri ai bisericii mele? M-am rugat pentru credință, curaj și înțelepciune ca să le abordez?

4. Îmi doresc vreodată ca problemele legate de conflicte din biserica locală să dispară? Rădăcinile amărăciunii și dezbinării rămân adesea neabordate în biserica mea? Ce voi face în privința asta?

5. Care sunt posibilele implicații pentru mărturia bisericii mele locale despre Evanghelie dacă nu urmăresc refacerea relațiilor destrămate?

PARTEA A PATRA.

EVANGHELIA – CĂLĂUZA NOASTRĂ ÎN RESTAURARE

Așa cum am spus deja, urmărirea restaurării relației cu semenii nu este opțională pentru cel ce este creștin. Așa cum a predicat Isus însuși, acordarea iertării este o caracteristică a uceniciei, iar refuzul de a ierta poate indica faptul că noi înșine încă nu am fost iertați de Dumnezeu. Dar de ce este urmărirea restaurării fundamentală pentru viața creștină? Mai mult, cum poate aștepta Dumnezeu de la noi un lucru atât de greu? Răspunsul este că Dumnezeu a restaurat relația noastră frântă cu El prin Evanghelie. Viețile noastre sunt în sine o mărturie a harului unui Dumnezeu care ne-a căutat pentru a ne restaura! Prin urmare, Evanghelia nu este doar cel mai bun model al nostru

pentru restaurarea relațiilor rupte, ci este și cel mai mare factor motivator. Meditând la caracteristicile Evangheliei, suntem pregătiți și inspirați să căutăm restaurarea relației noastre cu semenii.

Și, pe măsură ce ne pregătim să analizăm mai profund ce este reconcilierea, merită să ne aducem aminte *ce este un sacrament al reconcilierii* în tradiția creștină, un act care subliniază cât de serios tratează Dumnezeu vindecarea părtășiei frânte și cât de centrală este restaurarea în viața credincioșilor.

RECONCILIERIA

Evanghelia începe cu o veste rea. Deoarece Dumnezeu este Creatorul nostru, El este și Judecătorul nostru sfânt. Când păcatul a intrat în lume, întreaga rasă omenească a fost aruncată în păcat. Ca urmare, noi suntem păcătoși prin natura și prin alegerea noastră. Păcatul nostru este o ofensă gravă

la adresa unui Dumnezeu sfânt, atât de gravă, încât cere pedeapsa veșnică. Așa cum a spus Pavel în Romani 6:23, „plata păcatului este moartea...”, adică moartea pământească și moartea spirituală. Moartea veșnică.

Înainte de a trece mai departe, este util să ne aducem aminte că toate acestea se încadrează în tema mai largă a *reconcilierii* biblice, în care Dumnezeu acționează primul pentru a restaura ceea ce păcatul a distrus.

Dar în centrul Evangheliei se află un Dumnezeu care Își iubește vrăjmașii. Pavel a scris următoarele în Romani 5:8-10:

Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.

Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.

Isus nu a venit în lume să-Și salveze prietenii. Pe cruce, El a purtat mânia lui Dumnezeu pentru vrăjmașii Săi – pentru tine și pentru mine, dacă avem credință în Hristos. Afirmatia că suntem în război cu Dumnezeu ar putea să te șocheze, ba chiar s-ar putea să te simți insultat. Dar gândește-te la felul cum descrie psalmistul lumea necredincioasă:

Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații Pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să

le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!” (Ps. 2:1-3).

Acesta este motivul pentru care credincioșilor li se încredințează *slujba împăcării*, versetul din 2 Corinteni 5:18-19 amintindu-ne că Dumnezeu însuși a inițiat împăcarea și că El ne cheamă să ducem mai departe mesajul ei.

De ce ar dori Dumnezeu să Se împace cu propriii dușmani care s-au înfuriat împotriva domniei Sale binevoitoare? Aceasta este minunea Evangheliei. Dacă vom căuta un răspuns în Scriptură, vom descoperi un Dumnezeu a cărui dragoste învinge răzvrătirea noastră. De ce te-a ales Isus pe tine în veșnicia trecută, știind pe deplin că vei trăi ca un rebel înainte de a fi născut din nou? El a ales să te iubească, în ciuda păcatului tău, ca o dovadă a îndurării Sale, pentru propria Sa slavă. Ca să nu mai vorbim că întreaga lucrare a împăcării

este o lucrare a lui Dumnezeu, așa cum subliniază Pavel în 2 Corinteni 5:18-19:

Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.

Când vine vorba de împăcarea cu Dumnezeu, El este Cel ce ia inițiativa. El nu așteaptă ca noi să facem prima mutare, pentru că noi nu am face asta niciodată. Fii uimit de faptul că, în Evanghelie, Dumnezeu Se apropie de noi pentru a restabili relația noastră frântă cu El. Cu siguranță că acest lucru are implicații majore când vine vorba de restaurarea relațiilor noastre destrămate cu alții! Și, ca să menționez doar una... împăcarea lui Dumnezeu reduce la tăcere obiecția noastră

că oamenii care ne rănesc ar fi de neiertat. Trimițându-Și propriul Fiu să trăiască și să moară pentru oameni păcătoși și răi, într-o lume a păcatului, Dumnezeu este pentru noi modelul special de dragoste, anume dragostea jertfitoare. Așa cum spunea unul dintre foștii mei mentori, aceasta este „o dragoste atât de rară, că a trebuit să fie adusă din Cer”.

În centrul oricărei iertări și restaurări se află *împăcarea în Hristos*, pentru că doar prin lucrarea Lui învățăm cum începe restaurarea cu adevărat – prin har, jertfă și îndurare nemeritată.

Deși relațiile sunt problematice și păcatul provoacă dureri, chemarea noastră este să fim ca Isus, care a inițiat împăcarea cu noi. De fapt, cu cât zdrobirea este mai mare, cu atât există o mai mare manifestare a harului lui Dumnezeu prin restaurare. Așa

cum spunea cândva puritanul Richard Sibbes, „există mai multă îndurare în Hristos decât păcat în noi”. Dorim să Îl reflectăm pe Mântuitorul? Atunci să căutăm împăcarea, chiar și cu vrăjmașii noștri, pentru ca Evanghelia să strălucească prin noi. Dacă suntem reticenți sau nu vrem să inițiem reconcilierea, este posibil să nu înțelegem Evanghelia pe deplin. Am îndrăzni oare să fim mai aspri cu păcătoșii decât este Dumnezeu însuși? Niciodată să nu fim astfel!

ÎNDREPTĂȚIREA

În centrul reconcilierii se află un Dumnezeu care ne caută. În îndreptățire, locul central îl ocupă un Dumnezeu care iartă. În Tit 3:5-7, apostolul Pavel descrie îndreptățirea ca pe un act al harului lui Dumnezeu, care produce o schimbare de direcție a vieții care altfel ar fi de neimaginat:

El ne-a mântuit, nu pentru faptele,

făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.

Întrucât îndreptățirea și restaurarea sunt teme biblice legate profund una de alta, multe versete ale Scripturii despre reconciliere ne amintesc că Dumnezeu este Cel care inițiază pacea cu păcătoșii.

În catehismul lui scris în anul 1695, cunoscut sub titlul de *Catehismul Baptist*, Benjamin Keach definește îndreptățirea în felul următor: „Îndreptățirea este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care El ne iartă toate păcatele și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Sa, numai datorită

neprihănirii lui Hristos care este pusă în contul nostru și primită doar prin credință”.¹ Înainte de a fi convertiți la Hristos prin Evanghelie, păcatele noastre ne condamnau înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul nostru. Dar apoi am fost îndreptățiți prin har, când Hristos a luat asupra Sa vinovăția noastră și ne-a dat neprihănirea Sa. Prin credința în El, noi nu mai suntem socotiți vinovați înaintea lui Dumnezeu. Mai mult, devenim moștenitori potrivit nădejdii vieții veșnice.

Înțelegerea definiției pe care Biblia o face *reconcilierii* ne oferă o imagine și mai completă a acestei minuni: Dumnezeu nu doar șterge vinovăția celor păcătoși, ci îi și aduce pe păcătoșii înstrăinați înapoi în părtășia restaurată cu Sine.

¹ Benjamin Keach, *Catehismul Baptist*, Editura MAGNA GRATIA, 2005, Întrebarea 37.

Este ca și cum noi am fi fost condamnați la spânzurătoare ca rebeli, iar în ultimele noastre clipe, pe platforma unde ar trebui să fim spânzurați, când sacul ne este pus peste cap, Hristos ia ștreangul de la gâtul nostru și Se lasă spânzurat în locul nostru. Când ajungem să înțelegem Evanghelia, sacul este dat jos și Îl vedem pe Hristos după ce a îndurat de bunăvoie sentința la moarte dată cândva pentru noi, astfel ca noi să putem pleca din locul vinovăției cu o viață nouă și mai bună.

Drag prieten credincios, ai uitat oare că, în ciuda păcatelor tale, ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu? Tu nu mai ești vinovat, pentru că Isus a îndurat judecata pe care tu o merita! Dar știi că El a făcut același lucru pentru acel membru al bisericii cu care tu nu ai mai vorbit de săptămâni, luni, poate chiar ani? Și pentru cel pe care tu faci un ocol pe celălalt culoar al bisericii doar ca

să-l eviți. Știi că, datorită îndreptățirii, păcatele pe care încă le comiți, chiar și cele care ți-au făcut rău, Dumnezeu le-a iertat deja? Este adevărat că Dumnezeu Își disciplinează copiii rătăcitori, dar în ceea ce privește condamnarea, nu a mai rămas nimic din ea pentru niciunul dintre cei credincioși. Isus a băut paharul mâniei pentru toți la fel cum l-a băut pentru tine, și nu a mai rămas nicio picătură. Ce vreau să spun cu asta? Că cei credincioși cu care am rupt părtășia sunt cei pentru care Hristos a murit. Și asta ar trebui să conteze pentru noi.

Iată de ce *reconcilierea biblică* contează atât de profund: dacă Dumnezeu ne-a restaurat pe deplin față de Sine prin Hristos, atunci refuzul refacerii relației cu un alt credincios contrazice chiar Evanghelia pe care pretindem că o prețuim.

La revenirea lui Hristos, când El va sta pe

marele tron de judecată ilustrat în Matei 25, probabil că vom sta unul lângă altul în turma lui Dumnezeu, în timp ce întreaga lume va fi despărțită în două. Cu turma de capre de o parte, ruperea de celelalte oi va fi o absurditate în acel moment. Sau, așa cum a descris Ioan Botezătorul aceeași zi în Matei 3:12, acea persoană pe care ai ignorat-o cu ani în urmă va fi strânsă acolo, în același hambar cu tine, ca grâul ales și prețios al lui Dumnezeu, în loc să fie arsă ca pleava în flăcările care nu se vor stinge niciodată.

Cum ar fi dacă am medita la faptul că Dumnezeu i-a socotit pe adversarii noștri „nevinovați”, după ce a murit pentru a le asigura răscumpărarea, așa cum a făcut-o pentru noi? Nu ar trebui ca destinul lor, ca moștenitori ai vieții veșnice alături de noi, să schimbe dorința noastră în a căuta refacerea relației cu ei? Oare i-am putea condamna

noi pe cei pe care Dumnezeu i-a iertat cu prețul Fiului Său desăvârșit? Să Îi cerem lui Dumnezeu să ne putem uita la poporul Său iertat așa cum îl vede El!

ÎNFIEREA

Cuvântul „înfier” este menționat doar de 5 ori în Noul Testament, deși tema este împletită atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Evanghelia după Ioan începe cu o mențiune uimitoare a înfierii creștine:

Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu (Ioan 1:12-13).

Apostolul Pavel dezvoltă doctrina înfierii în Romani 8:14-17, subliniind rolul Duhului Sfânt și legând-o astfel de sfințirea noastră:

Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

Din nou, Catehismul lui Keach este util pentru că vine cu o definiție concisă a înfierii: „Înfierea este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care noi suntem primiți în calitate de copii ai lui Dumnezeu și căpătăm dreptul la toate privilegiile care vin din acest statut”.

În lucrarea clasică a lui J.I. Packer, *Knowing God* [Cunoașterea lui Dumnezeu], el scrie următoarele despre doctrina înfierii: „Înfierea este cel mai înalt privilegiu pe care Evanghelia îl oferă, mai înalt chiar decât îndreptățirea... A fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu ca Judecător este un lucru mare, dar a fi iubit și îngrijit de Dumnezeu Tatăl este un privilegiu mai mare”. Această observație i-a impresionat pe mulți, în special pe cei cu o apreciere profundă pentru Reformă, considerând-o o afirmație surprinzătoare. Dar indiferent dacă ești de acord cu Packer legat de trăsătura mai importantă a Evangheliei, nu există nicio îndoială că este ceva deosebit de atrăgător în faptul că Dumnezeu ne face copiii Săi. Îmi aduc aminte că am auzit o frază similară acum câțiva ani, care spunea că, „în îndreptățire, ești în sala de judecată. În înfiere, ești invitat în sufrageria lui Dumnezeu”. În afara Dumnezeului

Scripturii, nimeni nu a auzit vreodată de un Dumnezeu care să Se numească Tată și care să aducă la Sine faptele create de El, cândva rebele, înfiindu-le în propria familie și oferindu-le toate drepturile și privilegiile Fiului Său desăvârșit.

Aici, *reconcilierea biblică* devine profund personală, căci versetele biblice despre împăcare ne aduc aminte că a fi primit ca fii ai lui Dumnezeu este în sine un act al relației restaurate.

Probabil că te întrebi cum ne inspiră acest lucru să refacem relațiile destrămate. Eu vreau să susțin că înfierea, atunci când ne gândim la cine este înfiat, este cea mai fastuoasă manifestare a dragostei lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu ne mântuiește și ne trimite apoi pe fiecare pe calea noastră. Nu, ci El ne mântuiește pentru a ne aduce la Sine. Înfierea ne descoperă inima

lui Dumnezeu față de noi, Cel care vrea să fie Tatăl nostru pentru totdeauna.

Un creștin care caută reconcilierea având o conștientizare profundă a harului înfierii nu va ezita și nu va fi zgârcit în eforturile lui de a se împăca cu semenii. El nu-și protejează teritoriul, nu dăruiește puțin și să primească puțin. Mai degrabă, el este dedicat cu totul și, asemenea lui Dumnezeu, scopul lui este o restaurare completă și durabilă. Umblarea creștinului după restaurare nu este dictată de acțiunile celeilalte persoane, ci este înrădăcinată într-o dragoste față de ea care reflectă dragostea lui Dumnezeu pentru păcătoși, o dragoste ce trece cu vederea și transcende păcatele și ofensele. Ea este ușor de înțeles, deși greu de reflectat. Numai prin har și prin puterea Duhului putem spera să căutăm restaurarea pe deplin, așa cum se vede prin înfierea

noastră de către Dumnezeu, care ne-a făcut copiii Săi.

SFINȚIREA

Ultima trăsătură a Evangheliei de luat în considerare ca model și motivație pentru restaurarea relațiilor frânte este sfințirea, și putem defini sfințirea astfel: prin unirea noastră cu Hristos, noi suntem împuterniciți treptat, prin Duhul Sfânt, ca să dăm morții păcatul și ca să trăim mai mult în neprihănire. În 1 Tesaloniceni 5:23, apostolul Pavel ne oferă o perspectivă asupra planului lui Dumnezeu în sfințire:

Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Pavel sugerează aici că sfințirea este o lucrare continuă, deoarece el se roagă nu doar

pentru o sfințire completă a tesalonicenilor, ci o descrie ca întreaga ființă păzită nevinovată pentru revenirea lui Hristos într-un moment viitor. Cum se face acest lucru? Prin Duhul și prin Cuvânt. Așa S-a rugat Isus în Ioan 17:17:

Sfintește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.

Pe măsură ce Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu lucrează în cel credincios, despărțindu-l progresiv de păcat și permițându-i să trăiască în neprihănire, el este păzit pentru ziua Domnului, când va sta nevinovat înaintea tronului de judecată al lui Hristos. Această transformare lentă, condusă de Duhul, este, de asemenea, unul dintre lucrurile Scripturii care ne aduc aminte că reconcilierea biblică nu este o acțiune de moment, ci un proces pe tot parcursul vieții, un proces modelat după lucrarea continuă a lui Dumnezeu în noi.

În ce fel ne încurajează aceasta să urmărim restaurarea relațiilor? Prin credință, noi credem că cei care au păcătuit împotriva noastră sunt ei înșiși o lucrare în desfășurare, la fel ca noi. Dumnezeu este pe deplin dedicat să-i facă mai asemănători cu Isus cu fiecare zi ce trece. Acuzația că o persoană sau alta nu se va schimba niciodată, atunci când acea persoană este un credincios, este o afirmație caracterizată de necredință. Cel ce o face se îndoiește de puterea lui Dumnezeu de a-Și transforma și păstra copiii. Ce ar putea unge mai bine roțile iertării decât să știi că persoana care te-a ofensat este în procesul de a muri chiar față de acel păcat și că Duhul lui Dumnezeu coordonează acea omorâre a păcatului? Aproape că te face să vrei să ții cu el, în ciuda răului pe care ți l-a făcut. O conștientizare mai mare a sfințirii determină, așadar, o disponibilitate mai mare de a căuta restaurarea alături de cei

care ne deranjează și chiar ne rănesc.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Recunosc că, dacă n-ar fi harul lui Dumnezeu față de mine în Evanghelie, aș fi un vrăjmaș al lui Dumnezeu și vrednic de judecata veșnică? Cum ar trebui ca această recunoaștere să-mi schimbe atitudinea față de oamenii dificili din jurul meu?

2. Judecata mea față de alți credincioși, chiar și față de cei încă în păcatul lor, diferă de judecata lui Dumnezeu față de ei?

3. Când vine vorba de restaurarea relațiilor frânte, sunt complet implicat sau stabilesc limite care împiedică o refacere completă? Dacă da, de ce?

4. Ce spune felul meu de a-i vedea pe cei cu care am întrerupt relațiile despre încrederea mea în puterea lui Dumnezeu de a restaura?

5. Aș fi dispus să încep să mă rog pentru cei care au păcătuțit împotriva mea, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să îi ajute să dea morții tendințele lor păcătoase? Cum ar putea Dumnezeu să-mi schimbe inima prin a mă ruga pentru ei?

PARTEA A CINCEA. CÂND ESTE DIFICIL SĂ REFACEM RELAȚIILE DESTRĂMATE

Două lucruri principale în restaurare sunt iertarea și reconcilierea. Este o provocare răspândită să evaluezi dacă ambele, una sau niciuna nu sunt posibile. Ca să fiu clar, păcatul și efectele lui sunt urâte, iar unele greșeli sunt atât de grave, încât împăcarea deplină nu este nici sigură, nici un lucru înțelept. În unele cazuri, contactul este exclus. Trebuie lăsat ca înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu și sfatul prietenilor și al presbiterilor înțelepți, cu discernământ, din biserica locală, să ia în considerare calea corectă.

IERTAREA

Așa cum am spus mai devreme, creștinii

iartă ca unii căroră le-a fost iertat mult. Asta nu înseamnă că acest lucru este ușor sau că inimile noastre vor fi mereu dispuse să ierte. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, iertarea este posibilă, indiferent cât de frântă ar fi o relație. Acesta este unul din adevărurile fundamentale din spatele iertării în relații, în care Scriptura îi cheamă în repetate rânduri pe credincioși să ierte datoria chiar și atunci când reconcilierea nu poate avea loc. În Coloseni 3:12-13, Pavel scrie următoarele:

Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.

Ceea ce face ca iertarea să fie posibilă în orice situație este că ea depinde de faptul că

persoana ofensată îi oferă iertarea celui care a săvârșit răul. Iertarea, care este echivalentă cu anularea datoriei, descrisă corect, fiind o datorie contractată de păcat, nu este ratificată prin pocăința părții vinovate. Deși este ideal ca partea vinovată să se pocăiască, datoria iertării îi revine în totalitate părții ofensate. Asta înseamnă că poți ierta pe cineva chiar și atunci când nu mai este prezent sau în circumstanțe în care ar fi neînțelept să iei legătura cu acea persoană.

Așadar, există o mare libertate în a le oferi iertare altora. Noi le oferim iertare prin credință, având încredere în Dumnezeu în acest sens, și indiferent dacă cel vinovat o acceptă sau nu, o povară este ridicată de pe umerii noștri. Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi ne facem partea. Când ne rugăm mereu să avem o inimă lipsită de amărăciune, putem avea încredere că Dumnezeu ne va da libertatea de a

ierta. Iertarea este întotdeauna posibilă, dar reconcilierea poate să nu fie posibilă.

RECONCILIAREA

Reconcilierea trece dincolo de iertare, având în plus avantajul unei relații reparate. Aceasta reflectă tema mai largă a reconcilierii biblice, în care părtășia restaurată reflectă restaurarea păcătoșilor de către Dumnezeu cu Sine. Modelul pentru reconciliere este relația creștinului cu Dumnezeu. Biblia alocă spații ample pentru a ne informa despre beneficiile relației noastre restaurate cu Dumnezeu prin Evanghelie. Creștini fiind, ar trebui să căutăm o restaurare cu semenii noștri care să reflecte restaurarea noastră cu Dumnezeu. Totuși, când vine vorba de relațiile destrămate între oameni, restaurarea poate să nu fie posibilă. Este interesant cum Pavel formulează acest adevăr în Romani 12:18:

Dacă este cu putință, atât cât ține de

voi, trăiți în pace cu toți oamenii (lit. ESV).

Observați condiția: „Dacă este cu puțință”. Pot exista situații în care nu este înțelept să cauți reconcilierea. Când relațiile au fost destrămate din cauza unor păcate grave, cum ar fi abuzul fizic sau sexual, sau în cazul unor relații anterioare cu necredincioși, când nu eram convertiți, sau în cazul în care relația destrămată este cu persoane îndepărtate sau decedate, iertarea și nimic mai mult poate fi împlinirea datoriei noastre înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Ca să dau un exemplu, când eu m-am întors la Hristos, realitatea vieții mele amoroase din trecut a stârnit o controversă în conștiința mea. Ca fost romano-catolic nominal, eu îmi creasem propriul cadru moral, îl considerasem solid și căutasem să trăiesc în limitele lui. Asta m-a făcut să curtez femei pe

termen lung și în relații monogame, dar existau puține limite în chestiunile legate de sexualitate. Atât timp cât le tratam cu respect și rămâneam fidel, consideram că mă descurcaseram bine. Dar după convertire, cu o serie de relații de 2-3 ani pe care le-am întrerupt pentru a căuta ceea ce credeam că este o parteneră mai interesantă, am ajuns să înțeleg că păcătuisem groaznic împotriva fiecăruia dintre ele. Ca tânăr creștin, am încercat să gestionez sentimentele mele de vinovăție, dar când vizitam un anumit restaurant din oraș sau o zonă pitorească, îmi veneau în minte amintirile care loveau în zidurile conștiinței mele. Este adevărat că Isus mi-a iertat toate păcatele, dar relațiile destrămate, ca niște mașini vechi ruginite de-a lungul drumului vieții mele, trebuiau tratate.

Am căutat sfaturi despre ce ar fi trebuit să fac și am fost sfătuit să trimit un mesaj

fiecăreia dintre fostele mele iubite, cerând iertare și explicând cum Evanghelia mi-a deschis ochii asupra păcatului meu și asupra harului lui Dumnezeu. Am primit foarte puține răspunsuri, dar, la urma urmei, la ce ar fi trebuit să mă aștept? Și totuși, eu am căutat să fac tot ce mi-a stat în putință pentru a cere iertare. Din punctul meu de vedere, ar fi fost o nebunie să caut să am o întâlnire față în față cu oricare dintre ele sau să încercăm să ne restabilim relațiile dincolo de punctul iertării. Dar, prin eforturile mele de restaurare parțială, clopotele de alarmă ale conștiinței mele tulburate au fost reduse la tăcere, și m-am gândit că poate că Domnul va considera potrivit, așa cum părea să fie, să aducă iertare.

Creștini fiind, Dumnezeu ne cheamă să abordăm fiecare relație ruginită din viațele noastre. Deși împăcarea poate să nu fie

posibilă, iertarea este întotdeauna posibilă, și fiecare efort este o oportunitate de a vorbi despre iertarea lui Dumnezeu prin Evanghelie.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Ce anume mă oprește să urmăresc iertarea – fie să o dau altora, fie să o caut așa încât eu însumi să fiu iertat?

2. Am obiceiul să cer sfatul, inclusiv de la prezbiterii bisericii mele, pentru a trece cu înțelepciune prin procesul de restaurare?

3. În ce feluri mă va binecuvânta să iert pe alții?

4. Cum ar putea o împăcare să ducă la o legătură și puternică între mine și o altă persoană?

5. Mă îndoiesc de puterea lui Dumnezeu de a-mi restaura relațiile?

ÎNCHEIERE

Pe scurt spus, noi putem oricând să căutăm o formă de restaurare, fie că este vorba de iertare, fie de împăcare sau de amândouă. Iar pentru fiecare credincios care se luptă cu dilema despre cum poate ierta când daunele sunt profunde, Scriptura ne aduce aminte că iertarea este un act de credință, nu de sentiment, unul de care Dumnezeu ne face în stare atunci când avem încredere în El. Ca principiu, ar trebui să căutăm întotdeauna restaurarea cât mai completă, atât cât permit circumstanțele, și să căutăm înțelepciunea de a ști care este cea mai bună cale de urmat. De aceea, este voia lui Dumnezeu ca orice copil al Lui să fie membru într-o biserică locală. Printre sfinți, care sunt dedicați să își „poarte poverile unii altora” (Gal. 6:2), vom fi încurajați, provocați și încurajați să facem lucrarea vitală de a restaura relațiile

destrămate în viețile noastre și în viața bisericii.

De asemenea, este important să conștientizăm că a căuta restaurarea este adesea o cale lungă. Prin urmare, ar trebui să-I cerem lui Dumnezeu nu doar înțelepciune, ci și răbdare pentru a continua atunci când încercările noastre par să se poticnească sau să eșueze. Dumnezeu este mai dornic decât noi să existe unitatea trupului lui Hristos. În ce privește nevoia de răbdare, se poate face observația că Dumnezeu este suveran asupra fiecărei relații destrămate.

Chiar și atunci când există puțină reciprocitate (sau deloc) în eforturile noastre de restaurare, putem avea încredere că Dumnezeu știe exact ce se petrece și, în timp ce noi ascultăm cu credință, El va produce restaurarea așa cum consideră El de cuviință. Această încredere alimentează importanța

iertării, aducându-ne aminte că iertarea altora nu este opțională în viața creștină, ci un lucru central.

În final, ar trebui să căutăm restaurarea cu bucurie, cu ochii ațintiți spre Noul Ierusalim din Apocalipsa 21. În Cerurile noi și pe Pământul cel nou nu va exista nicio relație destrămată. Acolo nu vor exista nici violență, nici lacrimi, nici păcate. Cuvântul lui Dumnezeu făgăduiește că toate lucrurile, inclusiv poporul lui Dumnezeu, vor fi restaurate. Dar, până în acea zi, Dumnezeu ne cheamă să restaurăm relațiile destrămate ori de câte ori este posibil, oferind o mică, dar semnificativă pregustare a restaurării complete ce va să vină.

Ca prime roade ale noii creații a lui Dumnezeu de aici, de pe Pământ, viețile noastre ar trebui să arate planul lui Dumnezeu de restaurare în relațiile noastre unii cu

RESTAURAREA RELAȚIILOR DESTRĂMATE

alții. Dumnezeu să ne dea puterea și înțelepciunea să facem asta!

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org

